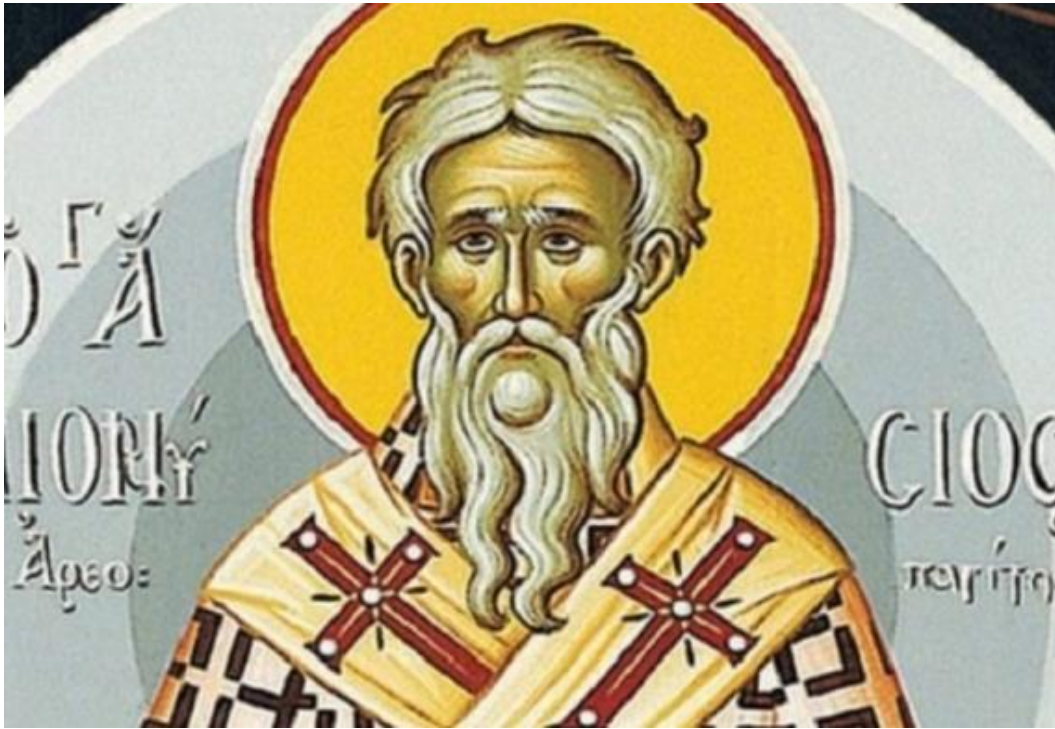

Ο άγιος ιερομάρτυς Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης.
π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

Άγιοι.

«Ούτος ήτον εις από τους εννέα βουλευτάς τού εν Αθήναις δικαιοτάτου κριτηρίου του καλουμένου Αρείου Πάγου, υπερβαίνων όλους τους άλλους κατά τον πλούτον και δόξαν και σοφίαν και σύνεσιν, σύγχρονος γενόμενος του Κυρίου και των ιερών Αποστόλων. Ότε δε ήκουσε τον μέγαν Παύλον να διαλέγεται περι Χριστού εις το ανωτέρω κριτήριο του Αρείου Πάγου, τότε εσύγκρινε με τα παρά του Παύλου λεγόμενα την παρατηρηθείσαν υπ' αυτού έκλειψιν του ηλίου, ήτις έγινεν επί της σταυρώσεως του Κυρίου, ότε η σελήνη υπέρ φύσιν εσυνώδευσε με τον ήλιον. (Κινήθηκαν δηλαδή μαζί.) Και λοιπόν επείσθη εις τους λόγους του Παύλου και πιστεύσας τω Χριστώ εβαπτίσθη.» (Συναξαριστής)

Κάνει εντύπωση εδώ ότι ο άγιος Διονύσιος είχε κάποιο δεδομένο – την έκλειψη δηλαδή του ηλίου, τότε που έγινε σκότος στην Ιερουσαλήμ, όταν απέθανε ο Κύριος επάνω στον σταυρό – το οποίο ως εκείνη τη στιγμή που άκουγε τον απόστολο Παύλο του ήταν απλώς μια απορία, ένα περίεργο φαινόμενο. Τώρα, αυτή την ώρα ακούγοντας τον απόστολο Παύλο, ξαναθυ-

μάται το γεγονός, το σκέπτεται και καταλαβαίνει ότι ο Χριστός τον οποίο κηρύττει ο απόστολος Παύλος είναι ο αληθινός Θεός.

Φρόντισε ο Θεός να έχει ο άγιος μια κάποια εμπειρία με το να δει την έκλειψη του ηλίου και να έχει μέσα του μια απορία, να έχει μέσα του μια διάθεση αναζητήσεως. Και, τρόπον τινά, ήρθε το κήρυγμα του αποστόλου Παύλου στην κατάλληλη ώρα και δεν δυσκολεύτηκε να πιστέψει, καίτοι ήταν ο μόνος που πίστεψε εκεί στον Άρειο Πάγο. Φαίνεται, κανένας άλλος Αρεοπαγίτης δεν πίστεψε. Πίστεψαν, όπως γράφει ο ευαγγελιστής Λουκάς στις Πράξεις, και μια γυναίκα που λεγόταν Δάμαρις, και «έτεροι συν αυτοίς» (Πραξ. 17:22-34).

Αυτό νομίζω ότι καλό είναι να το προσέξουμε. Μοιάζει σε μερικούς να αποκαλύπτεται ο Θεός έτσι τυχαία· σαν να μην προηγήθηκε τίποτε, σαν να μη μεσολάβησε τίποτε. Όλα τα κάνει ο Θεός και ξέρει τι κάνει για τον καθένα. Γενικώς όμως πρέπει να πούμε ότι έχει σημασία και η προαίρεση του ανθρώπου.

Στην περίπτωση του αποστόλου Παύλου ο Θεός οικονομεί να έρθουν έτσι τα πράγματα: Εμφανίζεται ο ίδιος ο Κύριος, πέφτει κάτω ο απόστολος, γίνονται όλα εκείνα που γνωρίζουμε από τις Πράξεις (Πραξ. 9:1-9), και τον κερδίζει για πάντα ο Κύριος. Εδώ ο άγιος Διονύσιος έχει ένα κάτι μέσα του, που τον κάνει να αναζητεί, να προσμένει· κάτι περιμένει.

Από τον Θεό όλες οι ψυχές είναι έτσι φτιαγμένες, ώστε να μπορούν να έχουν βαθιά μέσα τους πόθο για τον Θεό, διάθεση για αναζήτηση του Θεού. Όλες οι ψυχές· δεν εξαιρείται καμία. Ακόμη και τα άσχημα που μπορεί να υπάρχουν σε κάποια ψυχή συμβάλλουν σ' αυτόν τον πόθο, σ' αυτή την αναζήτηση. Χθες είχαμε την εορτή του αγίου Κυπριανού. Μάγος ήταν. Και όμως αυτό τελικά έγινε αφορμή να βρει τον Χριστό, γιατί, καθώς δεν πέτυχαν τα μάγια του, προβληματίστηκε.

Βαθιά μέσα στην ψυχή – σε όλες τις ψυχές – υπάρχει αυτή η ελευθερία. Είναι ελεύθερος δηλαδή ο άνθρωπος, και εδώ, τρόπον τινά, κρίνονται όλα. Τελικά, τι θα κάνει; Θα θελήσει να δει; Θα θελήσει να καταλάβει; Θα θελήσει να δεχθεί; Θα θελήσει – καθώς ο Θεός, λίγο πολύ, θα αποκαλυφθεί, θα φανερωθεί με τον ένα ή τον άλλο τρόπο – να προσκυνήσει τον Θεό;

Εδώ φαίνεται δηλαδή το μερτικό, η προαίρεση του ανθρώπου, το τι θα κάνει ο άνθρωπος. Μην πούμε: «Πω πω, τι κακός είναι αυτός!», σαν να τον έφτιαξε κάποιος κακό. Όχι. Όσο κακός και αρρωστημένος τύπος κι αν είναι κάποιος, βαθιά μέσα του υπάρχει αυτή η προαίρεση, η ελευθέρα βούληση. Και θα τα φέρει έτσι ο Θεός τα πράγματα, που μόνο εκουσίως κανείς θα αρνηθεί τον Θεό· δεν θα τον αρνηθεί δηλαδή κατ' ανάγκην. Αυτό σημαίνει ότι την ώρα την κρίσιμη που φανερώνεται ο Θεός, που μιλάει ο Θεός, που αγγίζει την ψυχή ο Θεός με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ή θα δεχτεί κανείς τον Θεό και θα τον προσκυνήσει ή θα τον απορρίψει.

Ο άγιος Διονύσιος, ως μορφωμένος, ως επιστήμων, ως παρατηρητής καλός που ήταν, είχε αυτό το προηγούμενο, ότι δηλαδή παρατήρησε την έκλειψη του ηλίου. Και αυτό λειτούργησε σαν ένα κάτι το οποίο τον προετοίμασε να δεχθεί την αλήθεια· σαν να άνοιξε ένα παράθυρο στην ψυχή του, σαν να δημιούργησε ένα αυτί στην ψυχή του, και μόλις είδε τον απόστολο Παύλο και άκουσε το κήρυγμά του, το έπιασε αμέσως. Και δεν χρειάστηκε τίποτε άλλο· δεν δυσκολεύτηκε να πιστέψει και ακολούθησε τον απόστολο Παύλο.

**Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “Θέλεις να αγιάσεις;”,
Οκτώβριος, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 2018, σελ. 71.**

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>